

Laurence FREEMAN

Mediterende benedictijn

Het pas verschenen *God is er al*, een bundel meditaties voor de vastentijd van de hand van de Britse monnik Laurence FREEMAN, is al toe aan zijn derde druk. De 'witte' benedictijn is de geestelijke leider van de Wereldgemeenschap voor Christelijke Meditatie (WCCM) en reist de wereld rond om die gebedsvorm te promoten.

'Kerk is geen gebouw, systeem of ideologie, maar ervaring'

Erik DE SMET

Geen koekje bij de koffie, want het is vastentijd. We ontmoeten Laurence FREEMAN in het London Meditatio House, een deftig maar bescheiden huis in de Britse hoofdstad, waar hij samenwoont met drie oblaten. Een kamer op het gelijkvloers dient als meditatiekamer waar driemaal daags wordt gebeden. „Als je mediteert, kan er in veertig dagen heel wat gebeuren,” zegt FREEMAN, „maar begin er niet mee als je niet echt wilt veranderen.”

–Hoe kwam u ertoe monnik te worden en uw leven aan meditatie te wijden?

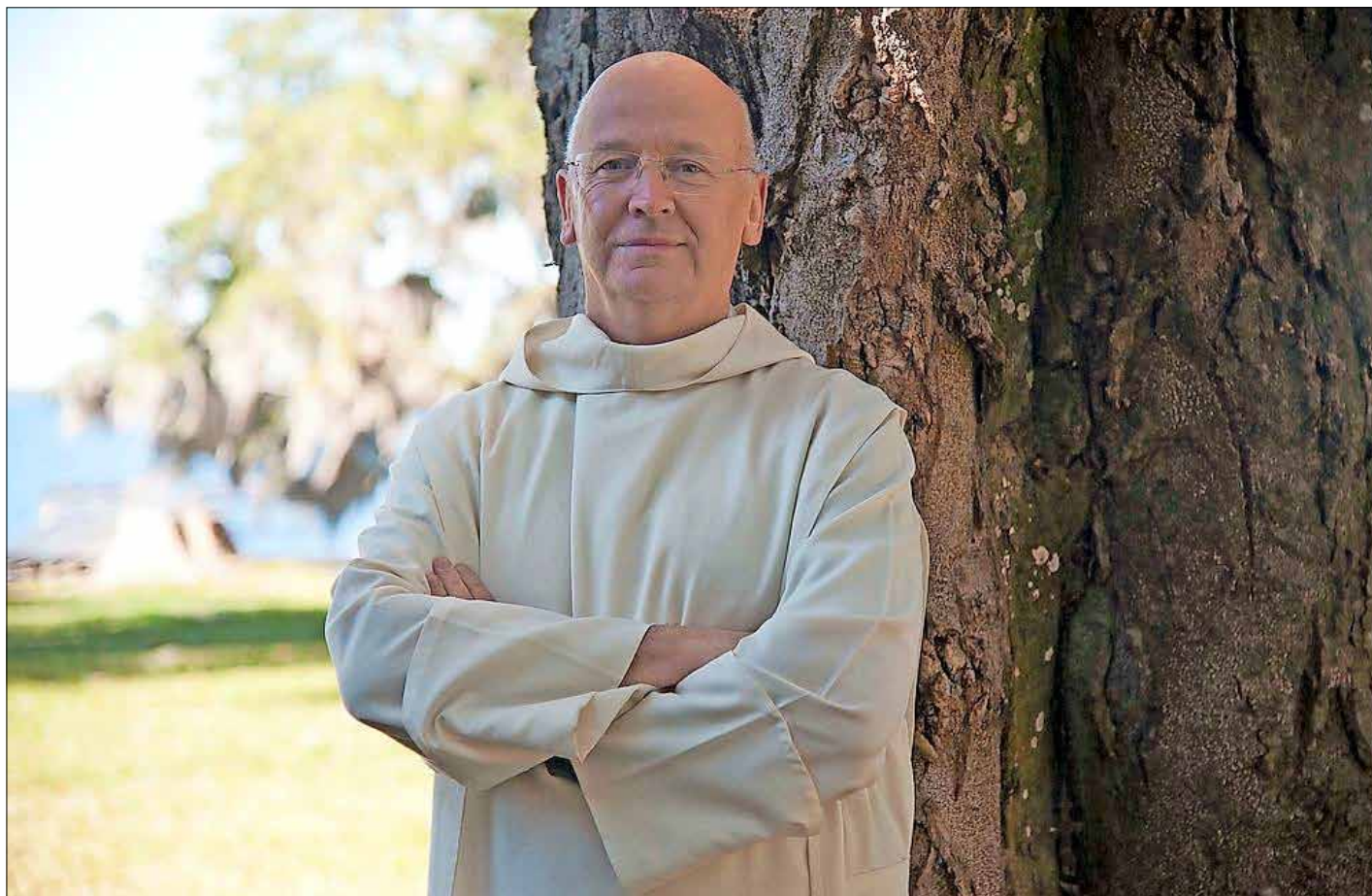
Geboren werd ik in Londen in 1951. Mijn moeder was Ierse en dus katholiek, mijn vader een typische Engelse agnost. Het geloof heb ik van mijn moeder. Hoe ouder ik word, hoe meer Iers ik me voel, meer Europees ook, beslist sinds de Brexit. Aan het benedictijnen college in Londen kreeg ik les van John Main, de monnik die de meditatie introduceerde in het christendom. Echter pas na mijn universiteitsjaren in Oxford, waar ik Engels studeerde, werd hij mijn geestelijke vader.

Ik beoogde een academische carrière, maar werkte eerst twee jaar in een investeringsbank. Toen kwam John Main echter terug uit de Verenigde Staten en hij bood jongeren een soort van retraite van een half jaar aan. Dat trok me aan, omdat ik zoekende was. Al ben ik doorgaans rationeel, in die periode vloeiden verstand en hart samen. Het gevolg was dat ik al mijn ambities liet varen. Een roeping was dat nog niet. Ook Augustinus bad: „Heer, maak mij kuis, maar nu nog niet.”

Uiteindelijk trad ik toch in. John Main en ik reisden samen naar Canada om er een gemengde benedictijnse gemeenschap, gewijd aan meditatie, te stichten. Daaruit zou later de Wereldgemeenschap van Christelijke Meditatie ontstaan.

–U spreekt wel eens over een klooster zonder muren. Leeft u zelf in een dergelijk klooster?

Ik houd van het monastieke leven in zijn diverse vormen. Zelf behoor ik tot de congregatie van de olivetanen, de 'witte' benedictijnen, en beleef ik een combinatie van benedictijns en Keltisch monnikendom. Ook de Keltische monniken trokken omstreeks 700 de wereld in om te verkondigen, maar er is wel degelijk

Laurence Freeman beschouwt hippe vastentrends als boeiende ontwikkelingen. © Linda Broadfoot

een levende gemeenschap nodig. Onze focus ligt op kleine groepen die driemaal daags mediteren. Al jaren waren we op zoek naar een internationaal centrum voor onze wereldgemeenschap. Binnen afzienbare tijd verhuizen we naar een oud klooster in de buurt van Poitiers, in Frankrijk. Daar willen we een gemengde benedictijnse leefgemeenschap vestigen die onthaal en meditatie retraites aanbiedt.

„Het contemplatieve leven herstellen, beschouw ik als mijn roeping”

–Kan iedereen mediteren?

Jazeker, want het is universeel en van alle tijden. We leren het aan economiestudenten en spoeddiensartsen, maar evenzeer aan kleuters. De woestijnvaders noemden het puur gebed en zo zie ik het ook. In onze tijd verloor het gebed aan betekenis, in de vorm van meditatie kun-

nen we het herontdekken. Vandaag zijn mensen op zoek naar diepe ervaringen zowel als naar gemeenschap. Meditatie biedt beide. Als katholieke gelovige verdiept meditatie mijn relatie met Christus en met de eucharistie. Ik zie het als onze roeping om het contemplatieve leven in de Kerk te herstellen en tegelijk de 'heidene' te bereiken. Velen ervaren vandaag de malaise van de moderniteit en de prijs die we betalen voor onze welvaart.

–Hoe staat u tegenover mindfulness, de alom geprezen oosterse meditatietechniek?

Mindfulness is boeddhistische leer die uit zijn context werd gehaald. Bij mindfulness blijft je aandacht gericht op jezelf, in het geval van christelijke meditatie hoort er gemeenschap te ontstaan. De meditatietechnieken zijn slechts voorbereiding op het echte werk in jezelf, namelijk het besef dat God aanwezig is.

–Meditatie lijkt een hoogst individuele bezigheid, hebben we dan nog nood aan Kerk?

Kerk is geen gebouw, systeem of ideologie, maar een ervaring die ons naar een

hoger niveau tilt. Kerk is een ruimte van gebed, ontmoeting en dienst. Jezus leert ons dat het Rijk Gods in en onder ons is.

–Wat betekent de vastentijd voor u?

Benedictus zei dat het leven van een monnik een voortdurende vastentijd is. In wezen gaat het om vereenvoudiging en discipline. Daarom vind ik de trends om bijvoorbeeld minder vlees of alcohol te consumeren boeiende ontwikkelingen. Vasten is makkelijker als anderen het ook doen, om welke reden dan ook. In de christelijke traditie gaat het echter niet om een dieet, maar om ascese. We moeten ons ontdoen van wat ons verderft. Vasten is ook aalmoezen geven, afstand doen van wat we menen wat van ons is. En de vastentijd is de tijd bij uitstek om onze binnenkamer te ontdekken.

Alle bestelinfo over *God is er al* vindt u op bladzijde 15.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be